

На тѣзи думы, този философъ като гръмнѣтъ отъ молнія не можеше да търпи себеси. Удоволствието което той едно време ималъ да съзърцава умѣренността си, доблестта си, и великодушнитѣ наклонности, са обрнѣ на отчаяніе. Видѣтъ на собственното му сърце, враждебно на боговетѣ, става неговъ мжчитель: той са гледа, и не може да престане да са гледа; той гледа суетността на чловѣцитѣ сѣденія, на които той е желалъ да бѣде угоденъ въ сичкитѣ си дѣла; една всеобща размирица происходитъ въ него като че сичката му утроба бѣ са развълнувала; той не е вече сжщитѣ: той не намѣрва никаква подпорка въ сърцето си, съвѣстта му, свидѣтелството на която му бѣше толкози сладко, са обръща противъ него, и горчиво го обвинява за заблужденіето и пустотата на сичкитѣ му добродѣтели, които не сж имали вѣрата въ божеството за начало и край: той е смутенъ, оплашенъ, посраменъ, отчаянъ, съвѣстта му го укорява. Фуритѣ не го мжчѣтъ, защото имъ е доста че сж го оставили самъ на себеси, и че собственното му сърце отмѣстява доста презрѣнитѣ богове. Той търси найтъмнитѣ мѣста за да са скрие отъ другитѣ умрѣлы, като не може да са укриве отъ самага себеси; търси мрака, и не може да го намѣри: една досадителна свѣтлина го преслѣдва навредъ; навредъ пронизителнитѣ лучы на истинната отмѣстятъ истинната която той е пренебрежилъ да слѣдува. Сичко щото е обичалъ му става умразно, защото е изворъ на неговитѣ мжкы, които никога не са свършватъ. Той самъ си казва: „О безумный! азъ непознахъ боговетѣ, нито чловѣцитѣ, нито самага себеси! Не, азъ нищо не познахъ, понеже не съмъ обичалъ единственното и истинно добро: сичкитѣ ми постжкы сж были заблужденія; мждростта ми лудостъ; добродѣтельта ми едно нечестиво и слѣпо тщеславіе: азъ бѣхъ идолъ самъ на себеси.“

Найподиръ Телемахъ съзрѣ царетѣ които бѣхж осѣдени защото бѣхж злоупотребили властта си. Отъ една страна, една отмѣстителна Фурия имъ представляше едно огледало, което имъ показваше сичката грозота на тѣхнитѣ пороцы: тамъ, тѣ виждахж и не можахж да не видѣтъ своето грубо тщеславіе, жедно за